בעל מום שאוכל אם עֶבֶד חילל, אוֹנֵן שאין אוכל אינו דין שאם עבד חילל מת לבעל מום שכן עשה בו קרביו במקריבין יוכיח מת לזר שכן אין לו תקנה בעל מום יוכיח *וחזר הדין לא ראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן שהן מזודרין ואם עבדו חילל אף אני אביא אונן שמוזהר ואם עבד חילל* היכן מוזהר אילימא מִסִּינַי המקדש לא יצא חילול בנופיה כתיב ביה אלא מהן הקריבו וקסבר ר' *מפני אניגנות נשרפה אביא למפרך מה להצד השוה שבהן ג' שכן לא הותרה מכללו שמא יוכיח מת לטמא מטמא אנוך יוכיחו, וחזר הדין כו' הצד השוה שבהן שמוזהרין כו' גלפרוך מה להצד השוה שבהן שכן לא הותרו מכללן אצל כהן גדול בקרבן יחיד שם טומאה מיהא אישתראי רב משרשיא אמר ג' אתיא בקל וחומר מיושב: ומה יושב שאוכל, אם עבד חילל, אונן שאינו אוכל אינו דין שאם עבד חילל מת ליושב שכן פסול לעדות תלמיד חכם מת לישב יושב שכן פסול לעדות שם יושב לא פריך ואם תימצי לומר פריך אתיא מיושב ומחדא מהנך: אונן פסול: אמר רבא אלא שנו אלא בקרבן יחיד ה' אבל בקרבן צבור מרצה קל וחומר מטומאה (ו) ומה טומאה שלא הותרה מכללה אצל כהן גדול בקרבן יחיד הותרה אצל הדיוט בקרבן צבור אנינות שהותרה מכללה אצל כהן גדול בקרבן יחיד מדלא תאסרמי אמת ופשיטא ליה דאמרינא אמת אצל כהן הדיוט בקרבן ציבור מתקיף לה רבא בר אהילאי לא תותר אנינות אצל כהן גדול בקרבן יחיד מקל וחומר ומה טומאה שהותרה אצל כהן הדיוט בצבור לא הותרה אצל כהן גדול בקרבן יחיד אנינות שלא הותרה אצל כהן הדיוט בקרבן צבור אינו דין שלא הותר אצל כהן גדול בקרבן יחיד טומאה אצל כ"ג בקרבן יחיד מק"ו: ומה אנינות שלא הותר אצל כהן הדיוט בקרבן צבור הותרה אצל כהן גדול בקרבן יחיד טומאה שהותרה אצל כהן הדיוט בקרבן צבור אינו דין שהותרה אצל כהן גדול בקרבן יחיד, לא תותר אצל כהן הדיוט בקרבן צבור מקל וחומר: ומה אנינות שהותרה אצל כ"ג בקרבן יחיד לא הותרה אצל כהן הדיוט בקרבן צבור טומאה שלא הותרה אצל כהן גדול בקרבן יחיד אינו דין שלא תותר בכהן הדיוט בקרבן צבור (ולא תותר ולא תותר אני נותן טומאה טומאה יחיד ויחיד ציבור סימן) אלא

תדע מה תדרוש אלא יג' אל תחלוק במה אלא פירשו לך הכתובים: לחיכא

מטמא לה מסה שמא עברתם על איסור הקרבת אינות וטעיתם ומתמא כך לשורפו ומיהו לא יאמר כדפי' בקונטרס בסמוך ויהו גיגיא זו יג) לא כחד מהכך תנאי דפ' טבול יום (נקמן קפ') ואין לתמוה על זה *דהכהו תנאי דרבי קרלי דהתם לפי האמת דק"ל דאוכן מחיל עבודה מקרא אחרינא אבל לא לגמרי מהתם לא הוה שמעינן דהוה דרישנא לקרא כי הכא וכדמפרש ליה בקונטרס:

והיכן מוזהר כו' אלא מהן הקריבו וקסבר מפני אינות נשרפה • אלא היו* יד) אוכלין כל היום ולילה אחרי כן ולמחרתו יהיה מו) [מותר] ונשרף בו ביום בלא עבור זרה דקסבר אינות לילה נמי אסור ואפי' נקבר אמת וכשאמר ר' אהרן מפני אינות נשרפה טעה משה שלא הבין מפני אינות דקאמר אהרן שזהו אלא היו רואין לאכול מחמת אינותם אלא מז) קסבר שהקריבו אונים ואמר להו משה שמא יז) באינות הקרבתם אותה אינות עד למחרתו וסו שרפין בו ביום כו' ל"ל

שיטה מקובצת

ג) מפני אנינות נשרפה: וא"ת חילול נמי בגופיה כתיבא כדאמר לעיל הא אקריבו אינהו שפיר אשתרוף [ר"ל דאי] לאו קרא אחרינא הוי אסינא הא דאמר ליה שמא באנינות הקרבתם אותה לאו למיטרא דאי עבדי הכי שפיר אשתרוף כו' כפ"ח וא"ת בפרק התערובת כו' ר"ל דלא דמי לאנינות ג) [דלא] אסר משה בפירוש אלא מתוך תשובתו של אהרן כדפי' אבל הן לא הובא את דמה כתוב בפירוש משמע בהריא הא אם הובא שפיר אשתרוף • תוספות בסנגון אחר: כ) שכן לא הותרה מכללו וא"ת הרי הותר מכללו בבמה ר"ל דהוראל ושם לא נאסר מעולם אין זה הותר מכללו דמכללו משמע שמקום שנאסר וכמ"ח והקשה הר"ר חיים כהן כו' ר"ל דה"פ מה לזר שכן לא הותר בבמת צבור אמר באונן שכן הותר מכללן בבמת צבור • מהר"פ ג) אתיא בקל וחומר מיושב • לא בא רב משרשיא לחוסם על דברי דבי רבי ישמעאל שרגא תנא אלא תנא דבי רבי ישמעאל אמר דבריו בקיצור אתיא מקל וחומר ולא יותר תפי' התלמוד לעיל מבעל מום ואונן ורב משרשיא פי' מיושב ריש לחמיה על הסוגיא דלעיל אמר לתנא דבי ר' ישמעאל קאתי זר מאונן ובעל מום דקאמר אינו יוכיח אלמא פשיטא ליה אונן מחלל יותר מזר והכא פשיט אונן מבעל מום חזר (אלא) [אלמא] פשיט ליה דזר מחלל יותר מאונן ואמר מורי הרמב"ן דלעיל מיירי לפי אותה שיטה דקים לן דאונן מחלל עבודה מקרא דהן הקריבו אז מן המקדש כו' הא אחר שלא יצא כו' אבל זר לא נפקא לן מינורו דלא מיירי כלל בזרות אלא בטומאה הכא איירי לפי אותה שיטה דזר מחלל עבודה מינורו ולא נפקא לן אונן לא מהן הקריבו ולא מן המקדש לא יצא. מהר"פ אתיא מיושב כו' וא"ת מה לישב שכן לא הותר מכללו ב מ ק ד ש אצל כה"ג בקרבן יחיד תאמר באונן כו' ר"ל דהוי פירכא דדבו ופירכא כל דהו לא מרגיע על הדא מחדא ומיהו לבסוף דקאמר אתיא מיושב וחד מרגע קשה דאיכא למיפרך מה להצד השוה שבהן שכן לא הותר מכללן במקדש ר"ל דשם טומאה אישתראי ונילף מיושב ומטמא • מהר"פ: ד) אמר רבה אות א' נמחק: ה) אבל בקרבן צבור מרצה. תימה הא מדכתיב הן היום הקריבו משמע אי אקרבוה שפיר אשתרוף והתם קרבן צבור הוי ר"ל דנוי דמרצה ס"ם אינו נאכל דדיו לבא מן הדין (להיות) כנדון דטמאמה נטרינן לה והתם אינו נאכל אע"ג דמרצה ומיהו קשה דלא דסי למיטמא דהתם הא דאינו נאכל היינו משום דנטמא הכשר כשנטמא בה הלכך אע"ג דמרצה הכשר (טמאה) [טמא] אבל באנינות לא שייך למיסר הכי לכך נראה דרבא סבר מפני טומאה נשרפה ומה שלא אכלוה היום מפני שהיו אונגים ולא היו לדם אוכלים אבל ודאי אם היה שם

ו) והוא מיהן של ס"ר מיים נטוסטות טוד"ס וסיכן •

מבנך (מדיקה) סימנא

דמיר

מבנך

נסין לפרוק

דמיר

פירכות על ר' מאיר

לחיות לפירכות

נוטא/מבנך

הוכחת רבא דבא דאונן פסול היינו דוקא בקרבן יחיד אבל בקרבן צבור כשר קו' מלואה

רבא בר אולא נותר אות בבא

דקלעת לטמאה ואנינות לפתקו על דומיה דקו'

טלא הותרה/הותרה

"ותותר/ולא תותר" דחיית דברי רבא על ידי רבא בר אהילאי

** כו' דה מתקיל לה בבא

I טומאה

ג) טומאה בקרבן יחיד נאסרה בצבור הותרה בכל הכשרים

II אנינות:

ג) הותרה לכהן גדול בכל הקרבנות

ב) נאסר לכהן הדיוט בכל בקרבן יחיד אבל לא בקרבן צבור הילון נמי אינו אמת מנסמוקות אלא בלאו מקרא

תורה אור

[ג"ל ק"ו]

[קדושין כח. ומ"ל]

*מיקריבו לשם פלוני לכתיב על הכרבן ראשון ואחרון. אחרי הסיקריבו לאל אחרי מקרא על דבר הוה

[לקמן קפ. סמחים פב:]

שיטה מקובצת

כהנים שלא היו אונגים היו מותרים לאכול אף על פי שהאונגים הקריבה כיון דקרבן צבור הוה חילולא עבודה דאונן נפקא ליה לרבא מלא יחלל וסבירא ליה דאונגות לילה לאו דאוריתא והייגו [הן] היום כדפי' לעיל יתדע דאי קסבר אונגות לילה דאוריתא א"כ היכא יליף דתותר אונגות מטומאה הא איכא למיפרך מה לטומאה שכן הותר מכללו אצל אכילת פסחים • מהר"פ: ו) יצא חילל ק"ו: ז) לאו ק"ו ותיובתא קרא אחרינא נמחק: ח) אונגין גלילן כלומר מעיהם לשורפה על כך ואין בו אלא אזהרה: ס) אחלאי אדרבה פריך: י) כלון דדרוש לא הוה"א יא) כה"ג בקרבן יחיד ואוקי: יב) אלא לא תחלוק: יג) דלא כתוה: יד) דאי לה אוכלין: טו) יהיה נשרף בו ביום ולכן ישרף בלא עבור צורה: טז) קסבר מפני אונגות נשרפה הילול לא הוי אלא שלא היו לה אוכלין וקסבר אונגות לילה דאוריתא מיהו לא יליף הילול ר' ישמעאל מינית דאי לאו קרא אחרינא כו' • לשון מהר"פ: יח) שמא אקריבתה באנינות ופסלתה ו פ י ה ו ח י ו ל: יט) נמי אסרלהם שמא: יט) ואמר לי אהרן וכי הן הקריבו דאסורים להקריב אונגים אני שאני כה"ג הקרבתים שאין אונגות פוסלת בי כה: כ) אונגים היה רוצה לומר מ ש ה ש מ א פ ע ם לשורפה: כא) עיין בהשמטות בסוף המסכת: כב) תיבת זה נמחק: כג) דמה דמשמע הא אם הי באה דמה פסולה והיכי דריש ליה דלמא: כד) שמא ע ב ר ת על האזהרה ופעיה: כה) תיבת עוף נמחק: כו) מכללו לפי שהותר בבמה: כז) אלא

שיטה מקובצת

ח) אבל בקרבן יחיד. ד"ל מיים כנוסטות טוד"ס וסיכן •

ט) אבל בקרבן יחיד. ד"ל מיים כנוסטות טוד"ס וסיכן •

שאינו אוכל • דכתיב לא אכלתי באוני: **אין לו תקנה** • ואונן יום לו תקנה לאחר: **בעל מום** • יש לו תקנה כשיעבור מומו: **מילון בנופיה כתיב** • כיון דדייקת הא אחר שלא יגלח ג) ק"ו הו למה לך: **וקסבר מפני אינות נשרפה** • שלא היו לו אוכלין וכדפרישית וכשאמרו לו מפני אינות שרפתה טעה כסבור שהקריבה אונגים ואמר להם שמא בחינות הקריבה ומיהו חילול לא יליף ר' ישמעאל מיניה דאי לאו ג) (קרא אחרינא) הוה אמינא הא אי דאחר להו "שמא באינות הקרבתם אותו" לאו למימרא דאי עביד הכי שפיר אשתרוף אלא כשאמרו לו מפני אינות שרפתה אמר להם שמא עברתם על האזהרה והקרבתם מ) אונגין ואמר לו אהרן וכי הן הקריבו דאסורים להקריב אונגים אני שאני כה"ג הקרבתם אין אינות פוסל בי: **לא תותרו מכללן** • זר ובעל מום מכלל איסורן שנאסרו במקדש לא הותרו אצל שום קרבן ולא אצל שום אדם אחר כאונן שהותר מכללו אצל כהן גדול: **טמא יוכיח** • שהותר מכללו אצל קרבן צבור דכתיב במועדו ואפילו בטומאה ואם נכבר בקרבן יחיד חילל: **ולפרוך מה להצד השוה** • שבשלמתן שכן לא הותרו בקרבן יחיד אפי' אצל כ"ג אבל אונן הותר: **שם טומאה מיהא אישתראי** • כגון בלבור הלכך לאו פירכא היא ואי קשיא למה לי למימר טמא יוכיח, בזר נמי מצאתה לה דהותר שם זרות בבמה, אין זה הותר מכללו שהרי לא נאסר שם מעולם אבל אונן הותר מכללו שהרי נאסר במקדש אצל כהן [הדיוט]: **מקליף לה רבא בר אפיליי** • אדרבא פריך ופשיטא ליה דטומאה לא הותרה לכהן גדול בקרבן יחיד מדלא תאסרמי אלא בצבור ופשיטא ליה דהותרה בצבור אפילו אצל כהן הדיוט בקרבן ציבור מדלא תאסרמי שמא ופשיטא ליה דאינות אצל כהן הדיוט בקרבן יחיד ובאיסור אינות אצל כהן הדיוט כמה לחלק על ידי ק"ו ולומר לא נאסר אלא ביחיד ולא אמרי' שמא איסור לא הותר אינות בקרבן יחיד אינו דין שלא הותר אצל כהן גדול בקרבן יחיד טומאה אצל כ"ג בקרבן יחיד מק"ו: ומה אנינות שלא הותר אצל כהן הדיוט בקרבן צבור הותרה אצל כהן גדול בקרבן יחיד טומאה שהותרה אצל כהן הדיוט בקרבן צבור אינו דין שהותרה אצל כהן גדול בקרבן יחיד, לא תותר אצל כהן הדיוט בקרבן צבור מקל וחומר: ומה אנינות שהותרה אצל כ"ג בקרבן יחיד לא הותרה אצל כהן הדיוט בקרבן צבור טומאה שלא הותרה אצל כהן גדול בקרבן יחיד אינו דין שלא תותר בכהן הדיוט בקרבן צבור (ולא תותר ולא תותר אני נותן טומאה טומאה יחיד ויחיד ציבור סימן) אלא

*) כל חדא וחדא תיקוס בדוכתיה יג) ל"ע פ"ק דחולין (דף כב:) גבי ק"ו דכהר בתורים פסול בבני יומה וגבי כהר שבפרה פסול בעגלה (שם כג:) וגבי ויהיו כל הכלים מקבלין טומאה מאוירי (מק"ו) (שם כה:) ובפר' ואלו מטמאין (מנחות עה:) גבי חלות ורקיקים וקפר' כל הממחות (שם דף סב:) גבי שלמי יחיד שטעונין סמיכה וכפ' השוכר את הפועלים (ב"מ פח:) גבי שור אוכל בחמוכר ובפרק כילד הרגל (ב"ק כה:) דקאמר והתם שן חייבת ברשות הרבים מק"ו ובפ"ק דקדושין (דף יד.) ותהא יבמה יוצאה בגבו מקל וחומר ובגזיר פרק שלשה מיינן (דף מד:) גבי **) טמא כמיומא ובסוף ים מותרות (יומות פז:) דנעשה מתיס כחיים מק"ו צריך לדקדק בכולן אמאי לא אמר כל חדא וחדא תיקוס בדוכתיה ושמא שאני הכא מטום *) שיין לדף שאחר זה

**) ע"ל מטמא ל"ק דהני

האוטרין אבל: כח) מטמא ועוד הרבה איכא למיפרך על אלו קלים וחמורים: כט) דברים בעלמא דשם פטומא ועוד הרבה איכא למיפרך על אלו קלים וחמורים: כט) דברים בעלמא דשם פטומא ועוד הרבה איכא למיפרך על אלו קלים וחמורים: ל) כל בדוכתיה: כלומר אם באחת לחלק בכתובים ולומר דלא מיירי בכל ענין א"כ תעשה קלים וחמורים להוציא מהם דברים שאינם אלא ודאי אין להוציא ולגרוע על המפורש בכתובים ודא דשרי רחמנא אגון [בכה"ג] אין לחלק בין קרבן צבור בין קרבן יחיד וכשאחר רחמנא אגון כהן הדיוט בכל ענין אמרי בין בקרבן יחיד בין בקרבן צבור וקרבן צבור דשרי רחמנא [בטומאה] בין בכהן גדול ובין בכהן הדיוט וכשאחר רחמנא קרבן יחיד בטומאה בין בכהן גדול ובין בכהן הדיוט כל חד וחד בדוכתיה • מהר"פ: תורה